

Arrest

nr. 255 050 van 25 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. MANDELBLAT en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 23 april 2019.

1.2. Op 6 oktober 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Urdu machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 21 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Gujranwala in de Punjab, waar u het grootste deel van uw leven hebt gewoond.

Uw moeder is de tweede vrouw van uw vader, waardoor u op ietwat gespannen voet leefde met de kinderen van uw vader uit zijn eerste huwelijk. Omdat oudere zussen van u nog niet getrouwd waren, werd er lang gewacht om u uit te huwelijken. Uiteindelijk kwam een halfbroer van u in 2016 op de proppen met een kandidaat, een reeds getrouwde collega van hem binnen de islamistische Jaish-e-Mohammed-organisatie. U werd in de loop van 2016 aan hem uitgehuwelijkt en hij nam u mee naar zijn huis in Peshawar. Hier sloot hij u evenwel zes maanden lang binnen op, en liet u weten dat hij kinderen die jullie samen zouden hebben zou laten opvoeden door zijn eerste vrouw. U werd zwanger van hem, maar kreeg complicaties, waarvoor hij u niet naar het ziekenhuis wou brengen. Uiteindelijk ontsnapte u eind 2016 uit het huis, en ging met de hulp van een vriendin naar het ziekenhuis, waar een dode foetus verwijderd werd. U werd naderhand behandeld voor cystes op uw eierstokken. Na uw ontsnapping verbleef u bij een vriendin van uw vriendin. Uw vriendin en haar man organiseerden daarop uw vertrek uit het land, terwijl ze continu lastig gevallen en bedreigd werden door uw man en uw halfbroer.

U verliet Pakistan met behulp van uw eigen paspoort en een Nederlands visum op 29 april 2017. Eens aangekomen in Nederland kreeg u te horen dat u niet bij uw contactpersoon in Nederland, maar bij een vriend van hem in België genaamd S.K. zou verblijven. Hij bood u kost en inwoon in zijn appartement in Brussel, en u bleef zo'n twee jaar lang vooral binnen. Uiteindelijk begonnen jullie een relatie. Eind 2018 werd Shiraz, die sinds 2008 in het land verbleef zonder verblijfsvergunning, evenwel gerepatrieerd naar Pakistan. U bleef nog enkele maanden alleen achter op het appartement en verzocht daarop om internationale bescherming in België op 23 april 2019. Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van foto's van uw man, van literatuur van zijn werk, van een ontvangstbewijs van donaties op zijn werk, van een brief van een iman omtrent uw echtelijke status, en een doktersbriefje. U legde ook een stick met filmpjes voor. U stuurde ook kopieën na van: diploma's, literatuur van en bewijs van donaties aan de organisatie van uw man, een gynaecologisch rapport, een brief van een imman, en opmerkingen bij de nota's van het onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U verklaart dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u gezocht zou worden door uw man en uw broer, voor wie u op de vlucht bent. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er zijn namelijk redenen om te vermoeden dat u uw identiteitspapieren achterhoudt, en dat u niet de waarheid vertelt over de organisatie van uw komst naar België en uw verblijf naderhand voorafgaand aan uw verzoek om internationale bescherming. Dit ondermijnt voorafgaand al fundamenteel de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen, die bovendien op zichzelf genomen ook ongeloofwaardige elementen bevatten.

Ten eerste valt het op dat u geen identiteitsdocumenten kan voorleggen: geen identiteitskaart noch een paspoort, of zelfs maar een geboorteakte of huwelijksakte. U verklaart nochtans dat u naar Europa reisde met uw eigen paspoort, maar dat u dit samen met uw identiteitskaart hebt afgegeven aan de persoon in wiens huis u van 2017 tot 2019 in Brussel verbleef, en u kan hem niet meer contacteren om het terug te geven omdat hij ondertussen gerepatriëerd zou zijn (CGVS p. 3, 4). U kan evenwel geen duidelijke reden geven waarom u uw identiteitspapieren aan deze persoon zou afgeven, behalve dat hij het aan u gezegd zou hebben dat men u zou repatriëren als men u met deze documenten vond (CGVS p. 4). Nochtans verklaart u later dat u hoegenaamd nooit buiten kwam, waardoor dit een loze bezorgdheid lijkt (CGVS p. 11). Bovendien geeft u later in het onderhoud aan dat u eigenlijk een relatie onderhield met deze persoon en dat u nog enkele maanden in zijn appartement bleef wonen na zijn repatriëring, waardoor het vreemd lijkt dat u uw identiteitsdocumenten niet zou terugvinden aldaar (CGVS p. 15, 18). Bovendien blijkt u ook geen aangifte van verlies van deze zaken gedaan te hebben, noch hebt u zich proberen richten tot de Pakistaanse ambassade voor het verkrijgen van nieuwe documenten (CGVS p. 3). Dit alles doet vermoeden dat u eigenlijk wel nog beschikt over uw paspoort en identiteitskaart, maar deze om één of andere reden liever niet wil voorleggen, mogelijk omdat hieruit zaken zouden blijken over uw gaan en staan voor uw verzoek om internationale bescherming.

Ten tweede lijkt het er op dat u liever niet de waarheid wil vertellen over de omstandigheden van uw verblijf na uw voorgehouden komst naar België in 2017. U verklaart hierover dat u vanaf het moment van uw komst in april 2017 tot uw verzoek om internationale bescherming in april 2019 verbleef op een appartement in Brussel van ene S.K. (CGVS p. 3, 4, 11). Gevraagd wat u gedurende deze twee jaar in België deed, stelt u dat u nagenoeg niet buiten kwam, en niets anders deed dan koken, schoonmaken en televisie kijken. U zou gedurende deze periode niet hebben gewerkt, noch hebben moeten betalen voor uw kost en inwoon (CGVS p. 12, 13), dit alles terwijl u geen plannen had voor de toekomst (CGVS p. 12). Dit valt allemaal maar moeilijk te geloven, zeker in het licht van de voorgehouden reden voor uw vlucht uit Pakistan; het valt moeilijk te geloven dat u uit Pakistan zou vluchten omwille van mishandeling door een man met wie u gedwongen werd te huwen, om daarna in België twee jaar lang te verblijven bij een andere u vreemde man, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 12, 13). Gewezen op de twijfels hieromtrent, beaamt u slechts uw vorige verklaringen (CGVS p. 13). Later in het persoonlijk onderhoud wijzigt u aan uw verklaringen enkel nog dat u in feite een relatie had met de genaamde S.K., maar weigert u voor de rest om de omstandigheden van uw verblijf te verduidelijken (CGVS p. 18). Op basis van dergelijke verklaringen kan niet anders dan besloten worden dat u moedwillig zaken probeert achter te houden voor het Commissariaat-generaal, in weerwil van de medewerkingsplicht.

Ten derde legt u ook twijfelachtige verklaringen af over de omstandigheden van uw komst naar België. U verklaart hierover dat uw vertrek uit Pakistan georganiseerd werd door een vriendin van u en haar man, en dat u verteld werd dat u bij aankomst in Nederland een u onbekende persoon enkel gekend als Khan moest contacteren die u zou opvangen. U wist evenwel niets over deze persoon te zeggen, noch wist u te zeggen wat diens band met uw vriendin was (CGVS p. 4). Deze heeft u op zijn beurt doorgestuurd naar de voornoemde S.K., waarvan u enkel wist dat het een vriend was van de andere Khan (CGVS p. 4). Dit zijn allemaal maar erg vage verklaringen, en het valt te betwijfelen dat uw vriendin u naar Europa zou sturen met zodanig weinig informatie over de personen die u hier zouden opvangen, noch dat u er in zou toestemmen om u zomaar onder de hoede van deze voor u onbekende personen te plaatsen. Gewezen op deze twijfels en gevraagd of er andere motieven in het spel waren, ontkent u louter (CGVS p. 13, 18).

Gezien het gebrek aan stukken zoals een paspoort dat het moment van uw komst naar België en uw onafgebroken verblijf naderhand aantonen, samen genomen met het twijfelachtig allooi van uw verklaringen over het ontbreken van identiteitsdocumenten, over uw verblijf in België, en over de organisatie van uw vertrek uit Pakistan, is het in feite maar de vraag of u werkelijk Pakistan verliet op het moment dat u voorhoudt, en of u werkelijk onafgebroken in België verbleven hebt, laat staan onder welke omstandigheden, of voor welke redenen.

Ook op uw relaas over de problemen die u gekend zou hebben in Pakistan zijn heel wat zaken aan te merken. Zo is het **ten eerste** zeer markant dat u over de man met wie u gedwongen zou zijn geweest om te trouwen, nagenoeg niets wist te zeggen. U wist niet wat de namen van de ouders van uw man waren, u wist niet hoeveel broers of zussen hij had, laat staan hoe ze allemaal heten, u wist niet wie zijn eerste vrouw en kinderen waren, en u had geen idee tot welke kaste hij behoorde (CGVS p. 16), terwijl dat laatste toch een gegeven is dat u zelf aanstipte als een belangrijk element in de relatie van uw vader en moeder (CGVS p. 9).

Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u na een half jaar getrouwd te zijn geweest geen van deze zaken te weten zou zijn gekomen, of deze zaken niet te weten kwam in de aanloop naar het huwelijk, waar minstens bijvoorbeeld de ouders van uw man toch wel aanwezig geweest zouden zijn. Dat u enige kennis over al deze basisgegevens over uw man ontbeert, ondermijnt fundamenteel de aannemelijkheid van uw relaas in deze.

Bovendien valt het **ten tweede** ook op dat uw verklaringen over uw levensloop in Pakistan voorafgaand aan dit voorgehouden huwelijk vreemd te noemen zijn. U zou zijn afgestudeerd van de universiteit in 2009, met een masterdiploma (CGVS p. 7). U verklaart evenwel dat u naderhand geen noemenswaardige activiteiten had in Pakistan, niet professioneel noch qua scholing. U zou naar eigen zeggen zeven jaar lang zonder iets om handen thuis hebben gezeten, wachtende tot zussen van u uitgehuwelijkt waren, zodat u hen niet in verlegenheid zou brengen door vroeger te trouwen dan hen (CGSV p. 8, 9). Dit is een maar heel twijfelachtige uitleg, en gezien de supra aangestipte vraagtekens die geplaatst kunnen worden bij uw beweringen over het gedwongen huwelijk voorafgaand aan uw vertrek uit het land, doet dit vermoeden dat u ook hier zaken probeert achter te houden.

Ten derde vallen er ook zaken aan te merken op uw vlucht van uw man en de gevolgen daarvan naderhand. Primo valt het op dat uw voorgehouden ontsnapping uit de klauwen van uw man nogal banaal verliep. U verklaart hierover initieel dat u naar buiten glipte terwijl uw man wat dozen was gaan wegbrengen met kennissen van hem, en dat u naderhand een andere straat in sloeg en een taxi naar uw vriendin nam. Normaal zou uw man de deur op slot doen, maar toen niet (CGVS p. 17). Gevraagd waar u dan precies het geld vandaan haalde voor de taxi, verduidelijkt u dat u dat uit zijn jaszak had genomen, en er op gewezen dat hij zijn jas waarschijnlijk aanhad bij het naar buiten gaan, voegt u toe dat u dit al op voorhand had gedaan (CGVS p. 17). Het is evenwel maar weinig doorleefd dat u deze voorafgaande stappen niet als zodanig zou hebben beschreven. Het valt in dit kader ook op dat u eerder verklaarde dat u het paspoort dat u gebruikte om het land te verlaten, al gehaald had in 2014 (CGVS p. 10); blijkbaar had u dit meegekregen toen u naar uw man ging en had hij dit niet voor u verstoopt.

Secundo verwijst u op het einde van het persoonlijk onderhoud naar een aantal filmpjes die u meehad op een datastick. U beweerde hiervan dat het zou gaan om filmpjes gemaakt terwijl uw man bij de vriendin die u het land uit hielp, langsging om u te zoeken (CGVS p. 18). Toen deze filmpjes bekeken werden, bleken deze echter niet over uw zaak te gaan, werd u niet bij naam genoemd, en ging het niet om een confrontatie met het gezin van uw vriendin, maar louter clips van een voordracht in een religieuze school of iets dergelijks omtrent de Jihad (CGVS p. 18).

Ten slotte kan nog aangestipt worden dat u zo'n twee jaar lang in België verbleef vooraleer u een verzoek om internationale bescherming deed. Los van de kwestie of u zaken over die periode wil achterhouden, dient er op gewezen te worden dat van iemand die voor vervolging vreest in zijn land van herkomst verwacht kan worden dat ze internationale bescherming aanvraagt zodra ze daartoe de kans heeft. Dat u dit twee jaar lang naliët, is een sterke aanwijzing dat er van dergelijke vrees geen sprake is. Uw verklaarde nochtans dat u weldegelijk op de hoogte was van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen (CGVS p. 12). U stelt hierover evenwel dat u dit niet durfde omdat u vreesde in de problemen te komen als u zou praten over de organisatie waar uw man voor werkte, om aangeven van S.K. en een vriend van hem (CGVS p. 12). Gezien uw opleidingsniveau, en in het licht van de twijfels over de waarachtigheid van het voorgehouden huwelijk supra aangestipt, kan deze uitleg evenwel niet overtuigen.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. U legt een hoeveelheid literatuur van de organisatie waar uw man voor gewerkt zou hebben voor (documenten 2, 3, 7), maar het louter voorleggen van deze stukken ondersteunt geenszins uw bewering omtrent uw voorgehouden huwelijk, en deze kunnen op gelijk welke manier verkregen zijn. U presenteert ook een aantal brieven van een Imman met wie u in België gesproken zou hebben (documenten 4, 9), maar in deze gesolliciteerde brieven worden louter uw beweringen herhaald. Bovendien lijken ze vooral te slaan op de status van uw huwelijk onder Shariarecht, geen pertinent vraagstuk in het kader van uw verzoek.

U presenteert een aantal diploma's (document 6), waarmee uw identiteit hoopt aan te tonen, maar deze hebben geenszins de waarde van een authentiek identiteitsbewijs. Ten slotte zijn er een aantal medische documenten, een doktersbriefje en een gynaecologisch rapport (documenten 5 en 8). Deze lijken te bevestigen dat u een keizersnede hebt ondergaan en dat u onderzocht bent op baarmoederhalscysten. Op zich ondersteunen deze gegevens uw relaas evenwel niet; dat u ooit zwanger bent geweest en mogelijk een kind hebt verloren kan een andere oorzaak hebben gehad dan een gedwongen huwelijk etc., en kan wel dan niet in verband staan met de werkelijke reden voor uw vertrek uit Pakistan. Bovendien, documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020** beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van artikelen 48/3 § 2, 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij stelt vooreerst dat tegenpartij ten onrechte geen bijzondere procedurele noden in acht heeft genomen terwijl zijn een bijzondere kwetsbaarheid vertoont. Zij stelt dat ze veel misbruik door mannen heeft doorstaan en zich schaamt ten opzichte van haar godsdienst en cultuur om alles wat ze heeft meegemaakt mee te delen, vooral in het bijzijn van een man. Zij stelt dat ze door een vrouw had moeten gehoord worden in aanwezigheid van een vrouwelijke tolk aangezien alles wat ze meegemaakt heeft de intimiteit raakt en dat dit thema's zijn die niet vaak worden besproken in Pakistan vooral met mensen van het andere geslacht. Zij stelt dat ze dit niet heeft gevraagd bij de DVZ omdat zij meende dat dit het proces zou vertragen en dat de beschermingsofficier zich bewust had moeten zijn van het ongemak van verzoekster bij het praten over het misbruik dat ze heeft geleden, vooral toen hij vragen begon te stellen over haar relatie met S.K.. Zij wijst er ook op dat ze wordt gevolgd door een gynaecoloog en door een psycholoog die concludeerde dat ze leed aan een posttraumatische stressstoornis en depressie.

Wat betreft de vaststelling dat verzoekster haar identiteitsdocumenten, paspoort, huwelijksakte of geboorteakte niet heeft overgelegd stelt tegenpartij verzoekster ten onrechte een gebrek aan medewerking verwijt aangezien ze heel wat bewijsstukken heeft neergelegd en anderzijds binnen de grenzen van haar onbehagen op de vragen heeft geantwoord en nooit informatie achterhield. Zij stelt dat tegenpartij een achterdochtige houding aannam tegenover verzoekster en dat zij geen negatief bewijs kan leveren. Dit feit moet volgens verzoekster worden beoordeeld in het licht van de juistheid van de antwoorden van verzoekster en haar aankomst moet worden geanalyseerd in de context van verzoeksters migratie. Zij wijst er op dat zij zich in een situatie van totale afhankelijkheid bevond en afgesneden was van de buitenwereld waarbij haar onderdak werd gegeven in ruil voor seks. Zij heeft uitgelegd dat zij haar identiteitsdocumenten aan S.K. heeft gegeven, die haar liet geloven dat de Belgische autoriteiten haar zouden repatriëren indien ze deze documenten zouden vinden. S.K. heeft zou haar angstgevoel voor de Belgische en Pakistaanse autoriteiten vergroot en het is ook om die reden dat ze niet naar de ambassade is gegaan om nieuwe documenten op te halen noch een aangifte van verlies van haar documenten deed. Zij stelt dat indien zij zich meer op haar gemak had gevoeld tijdens het persoonlijk onderhoud zij beter over de gevoelens van schaamte en schuld die ze ervoer tijdens de periode met S.K. had kunnen spreken en wijst er tenslotte op dat tegenpartij bij de DVZ had kunnen informeren naar de repatriëring van S.K. maar dit niet heeft gedaan. Zij stelt dat door te focussen op het vermeend achterhouden van informatie het duidelijk is dat tegenpartij het onderzoek naar de angst van verzoekster heeft verdoezeld.

Wat betreft haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen over de omstandigheden van haar verblijf na haar aankomst in 2017 in België stelt verzoekster dat zij uit een zeer traditioneel, zeer religieuze familie komt en dat sommige leden van haar familie lid zijn van de terroristische organisatie Jaish-e-Muhammad. Ze leefde altijd in een context van opsluiting en dit heeft haar psychologische profiel tot op de dag van vandaag geconditioneerd. Zij studeerde wel aan de universiteit maar enkel onder de strikte voorwaarde dat zij door haar broer bij ieder examen wordt begeleid. Zij stelt dat het volkomen subjectief is dat tegenpartij meent dat zij in opstand had kunnen komen tegen S.K. omdat zij in Pakistan al het slachtoffer werd van geweld door haar echtgenoot. Wat haar vlucht betreft stelt zij enkel de instructies van haar vriendin en diens man volgde die de reis voor haar hadden georganiseerd en dat zij zodra zij de kans kreeg om te vluchten, ze deze greep, zonder verdere informatie te vragen. Verder durfde ze ook niet klagen bij haar vriendin S. omdat ze zich schuldig voelde tegenover haar en haar man omdat die zoveel risico's namen om haar te helpen.

Zij stelt verder dat, in tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, zij de omstandigheden van haar aankomst in België heeft toegelicht en de instructies van haar vriendin volgde en dat het dus volstrekt subjectief is dat tegenpartij het twijfelachtig vond dat haar vriendin haar niet meer informatie over haar reis gaf. Zij legde uit dat zij bij aankomst in Nederland contact moest opnemen met de heer K. en dat hij haar uitlegde dat zijn vrouw haar niet wilde ontvangen en zij daarom naar S.K. in België moest. Over deze laatste verklaarde zij dat hij een vriend was van K. dat zij bij hem in Brussel woonde, dat er soms een vriend T. kwam maar meestal alleen was en dat hij illegaal was en naar Pakistan werd gerepatriëerd. Zij stelt dat aangezien er geen verdere vragen over S. werden gesteld, niet kan ingezien worden wat tegenpartij nog meer verwachtte.

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekster na een half jaar huwelijk weinig weet over haar man zoals de voornamen van zijn ouders, of hij broers of zussen heeft, wie zijn eerste vrouw en kinderen zijn, de kaste waartoe hij behoorde, herinnert verzoekster er aan dat het een gedwongen huwelijk betrof waarbij geen voorbereidingen werden getroffen. Zij stelt dat zij goed uitlegde waarom zij de identiteit van haar man of het aantal zussen en broers niet kende en dat deze informatie normaal gegeven wordt tijdens het huwelijk. Deze informatie werd evenwel niet voorgelezen, ze moest gewoon de huwelijksakte ondertekenen en er waren maar 20 mensen aanwezig zonder schoonfamilie. Verder stelt verzoekster dat ze wist dat haar man een andere vrouw had maar dat deze in een ander huis woonde en dat zij haar nooit ontmoet heeft, waardoor het normaal is dat zij haar identiteit niet kende. Zij heeft daarnaast ook duidelijk gemaakt dat ze de hele dag opgesloten zat en niet naar buiten mocht kijken. Zoals ze al uitlegde in haar email van 2 november 2020 gestuurd door haar assistent, ontbrak het haar aan niets met haar man maar was hij constant gewelddadig met haar. Ze had hem dus ook niet beter kunnen leren kennen omdat hij pas 's nachts terugkwam om seks met haar te hebben.

Waar verwerende partij het vreemd vindt dat zij in 2009 is afgestudeerd en geen noemenswaardige activiteiten had in Pakistan en dat ze zeven jaar zonder iets in handen thuis heeft gezeten, wijst verzoekster er op dat verwerende partij niet ontkent dat Pakistan een zeer patriarchaal land is waarin een vrouw haar echtgenoot niet vrij kan kiezen; dat zij uit een erg traditionele familie komt en dat haar

broers extremisten zijn. Zij stelt dat het oorspronkelijk haar zus was die met de echtgenoot zou trouwen en om te ontsnappen aan de schaamte veroorzaakt door de vlucht van haar zus, wilden haar broers met haar trouwen om haar zus te vervangen.

Wat betreft de twijfels van verwerende partij bij de omstandigheden van de vlucht van haar man en de gevolgen daarvan, argumenteert verzoekster dat verwerende partij de vlucht van verzoekster op zeer subjectieve manier beoordeelt dat haar vlucht op een banale wijze gebeurde. Ze legde evenwel goed uit dat ze gebruik maakte van de situatie toen de mannen de dozen uit het huis haalden en de deur open lieten. Dankzij haar vriendin S. en haar man A. kon ze een operatie ondergaan in het ziekenhuis om de dode baby uit haar buik te halen en in Gukranwala te verblijven voordat ze Pakistan kon verlaten. Voorts stelt verzoekster dat de video's die zij neerlegde bedoeld waren om het fysieke voorkomen van haar echtgenoot (in het grijs op de video) en haar broer (in het groen op de video) te tonen. Verder heeft ze uitgelegd dat zij een paspoort kreeg in 2014 voor een reis met haar moeder naar Mekka en dat zij door geldgebrek de reis niet konden maken. Toen ze bij haar man introk nam ze haar paspoort mee, maar heeft ze dat voor hem verborgen gehouden. Ze heeft wel een screenshot van het informatieblad voorgelegd dat aan haar vriendin werd gegeven aan wie zij vroeg naar de paspoortdienst te gaan. Met betrekking tot het feit dat zij twee jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijst verzoekster er opnieuw op dat zij twee jaar samenwoonde met S.K. die psychologische druk uitoefende om haar ervan te weerhouden asiel aan te vragen en haar vertelde dat indien de autoriteiten haar opmerkten ze haar naar Pakistan zouden repatriëren; dat ze moest binnenblijven om niet gezien te worden door de politie en dat de autoriteiten zouden denken dat zij zelf deel uitmaakte van Jaish-e-Muhammad indien zij hierover zou vertellen. Vanaf het moment dat hij gerepatriëerd werd kon verzoekster zich uit zijn greep bevrijden en asiel aanvragen.

Wat de door verzoekster neergelegde documenten betreft, argumenteert zij het volgende met betrekking tot de documenten die betrekking hebben op de organisatie Jaish-e-Muhammad. *“Deze documenten zijn bedoeld om het feit te bevestigen dat haar man en broer lid zijn van de terroristische organisatie Jaish-e-Muhammad, meer bepaald en van zijn afdeling Al Rahmat Trust. Het betreft een organisatie met als doel fondsen te verzamelen om het terrorisme te financieren, (stuck n°12). Volgens artikel dd 07.03.2017 van de site Dnalndia (stuck n°13): « Falah-e-Insaniat Foundation (FIF), a charity run by terror outfits Jamaat-ud-Dawa (JuD) and Lashkar-e-Taiba (LeT), and Al Reh mat Trust, backed by another terrorists group Jaish-e-Mohammed (JeM), have been supporting terrorists and funding terrorism in Kashmir, said Atul Goel, Superintendent of Police, National Investigation Agency (NIA)... ” These outfits collect donations from people in Pakistan and then pass on the money to finance terrorism in Kashmir through their over ground workers,.. Apparently, they collect millions of dollars in donations through crowd funding in the name of social service. A 2012 report says 780 million Pakistani rupees were collected for funding terrorism in Kashmir, ” the officer said. The groups also run profit-generating businesses like operating schools where fee is exceptionally high in the context of south Asia, targeting upper middle class, he said.» Ten andere, op het ontvangstbewijs van de bijdrage neergelegd op het CGVS waarin de paraaf van haar broer vermeld wordt. Deze groep Al Rahmat Trust werd verboden door het Pakistaanse ministerie van binnenlandse zaken omwille van zijn banden met Jaish-e-Muhammad (stuck n°14): « According to the N ACTA, Bahawalpur-based Al-Rehmat Trust Organization and Karachibased Al-Furqan Trust were also banned on Friday for having links with the JeM, which was banned in January 2002. » Zulks bewijst haar verklaringen volgens dewelke zowel dat haar broer een actief lid is van een terroristische organisatie als diens activiteiten voor deze laatste. Men weet dat dit soort terroristische organisaties een minderwaardige blik op vrouwen hebben. In de ogen van deze extremisten is de vrouw alleen voorbestemd om kinderen te krijgen en haar man te dienen. Door informatie te verstrekken over haar echtgenoot en zijn organisatie, wilde verzoekster van de achtergrond waarin zij zich in Pakistan ontwikkelde getuigen. De video's van haar broer en echtgenoot getuigen eveneens van hun propaganda. Welnu de beschermingsofficier heeft haar geen enkel vraag gesteld over de activiteiten van haar broer en echtgenoot, die hadden kunnen overtuigen van de realiteit van de traditionele omgeving waarin zij leefde.”* Wat betreft de brief van de imam stelt verzoekster dat deze tot doel heeft aan te tonen dat de imam haar heeft ondervraagd over de rechtsgeldigheid van haar huwelijk en dat deze ook de gevoelens van schaamte en schuld die haar tot op de dag van vandaag achtervolgen, bevestigt. Aangaande de diploma's van verzoekster stelt zij dat deze een begin van bewijs zijn van de identiteit van verzoekster aangezien zij haar voor-en achternaam, de naam van haar vader, haar geboortedatum en zelfs haar foto bevatten.

Ook het screenshot van het informatieblad van de paspoortdienst bevestigt haar identiteit. Wat tenslotte de medische documenten, een brief van een dokter en een gynaecologisch rapport betreft, stelt verzoekster dat verwerende partij niet betwist dat zij zich in een patriarchale omgeving heeft ontwikkeld en dat ze hierdoor buiten het huwelijk niet zwanger had kunnen worden en benadrukt zij dat zij nooit

seks buiten het huwelijk zou gehad hebben uit angst zwanger te worden. Het feit dat ze zwanger raakte is dus het begin van bewijs dat ze in Pakistan getrouwd was. Zij citeert een artikel van Artsen Zonder Grenzen van 13 november 2013 (stuk nr. 8) en stelt dat het niet aan haar man te danken was dat ze in het ziekenhuis een behandeling en een keizersnede kon krijgen want hij verbood haar om uit te gaan en plande dat ze thuis zou bevallen. Zij legt verder een rapport neer van haar gynaecoloog van 20 oktober 2020 dat bevestigt *“une césarienne pour un fœtus mort in utero à 6 mois possiblement dû aux coups”*. Tenslotte wijst zij er op dat haar maatschappelijk assistente op 2 november 2020 artikelen over eerwraak in Pakistan doorstuurde en dat verwerende partij hier niet naar verwijst en ook bij het administratief dossier geen informatie toevoegt over gedwongen huwelijken en eerwraak in Pakistan. Zij wijst in dit verband op het Human Rights Watch rapport van 2018 dat stelt *“Violence against women and girls— including rape, so-called honor killings, acid attacks, domestic violence, and forced marriage— remains a serious problem. Pakistani activists estimate that there are about 1,000 “honor” killings every year.”*. Voorts wijst verzoekster op *“Een artikel dd. 09.10.2020 uit The New Indian Express (stuk 10) vertelt over de moord van een jonge meisje door haar broer omdat ze wegliep van het huis van haar vriend: « On Thursday, when the boy's family dropped the girl at her house, her brother, Mohsin, allegedly fired gun shots at her after heated arguments. She died on the spot and the brother fled after committing the crime. According to Human Rights Watch, over 1,000 women are killed annually in Pakistan over unacceptable amorous relationships, defiance of physical or cyber-gendered spaces, brazenness in dressing and language or perceived immorality. » Een ander artikel dd. 04.10.2020 uit Pakistan Today (stuk 11) uilegt dat: « It is a tremendous fact that women rights are human rights but unfortunately gender inequality underpins many problems which disproportionately affect women and girls such as domestic and sexual violence, lower pay, lack of access to education and inadequate healthcare. However, we are surviving in such a society where woman are neglected in all essential works »* Zij besluit haar betoog door te stellen dat deze objectieve informatie de geloofwaardigheid bevestigt van haar verklaringen over het gedwongen huwelijk van verzoekster en haar angst om vermoord te worden omdat ze Pakistan ontvlucht. Tenslotte betoogt verzoekster, wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, dat verwerende partij de informatie in het administratief dossier op een minimalistische en foutieve manier leest. Zij stelt dat *“In het CEDOCA-rapport staat inderdaad dat er veiligheidsincidenten in de provincie Punjab zijn. Volgens ACLED in 2019 worden 182 veiligheidsincidenten geregistreerd en volgens PIPS zijn er 5 aanslagen door gewapende groepen gepleegd. Er is dus een stijging ten opzichte van de veiligheidsincidenten die in 2018 plaatsvonden. In de eerste helft van 2020 waren er 12 veiligheidsincidenten. Volgens de administratie waren de meeste slachtoffers veiligheidstroepen en burgers. Er is dus een aanzienlijk risico in deze regio, vooral voor burgers. Dit is gevaarlijker voor verzoekster wiens echtgenoot lid is van de Jaish-e Muhammadorganisatie die wordt genoemd als één van de groepen met hoofdkwartier en religieuze instellingen in het zuiden van Punjab is.”*

Zij besluit dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de kwetsbaarheid en het profiel van verzoekster uit een patriarchale Pakistaanse familie en het interview niet heeft gevoerd met inachtneming van speciale procedurele noden maar integendeel achterdochtig was tegenover verzoekster.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en het haar het statuut van vluchteling toe te kennen.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Weigeringsbeslissing dd. 21.12.2020 en brief kennisgeving van 21.12.2020;
2. Aanstelling voor rechtsbijstand;
3. Mail van de maatschappelijk assistente verzonden naar CGVS dd. 02.11.2020;
4. Psychologisch attest dd. 16.10.2020;
5. Psycholoog opmerkingen dd. 15.01.2021 na de beslissing van CGVS;
6. Screenshot van de informatie in haar paspoort;
7. Medisch attest dd. 20.10.2020;
8. Artikel van Artsen Zonder Grenzen dd. 12.11.2013;
9. Verslag van HRW van 2018;
10. Artikel dd. 09.10.2020 van The New Indian Express;
11. Artikel dd. 04.10.2020 van Pakistan Today;
12. Website van Al Rahmat Trust <https://www.alrahmat.org/aims.html>;
13. Artikel dd. 07.03.2017 van DNA India - <https://www.dnaindia.com/india/report-pak-basedterror-groups-fund-terrorism-in-j-k-through-charity-2344213>;

14. Artikel dd. 11.05.2019 van NEWS 18 <https://www.news18.com/news/world/pakistan-govtbans-11-organisations-having-links-with-proscribed-outfits-jem-jud-fif-2137447.html>.

3. Nieuwe elementen

Verzoekster legt een aanvullende nota neer dd. 15 april 2021 waarbij volgende nieuwe documenten ter kennis brengt:

1. Getuigenis van de Heer A. A. K. (+ I.D.), bij wie ze oorspronkelijk in Nederland normaal had moeten verblijven. Hij bevestigt de versie van Mevrouw F. en gaf aan dat hij vanwege familieproblemen haar niet kon onderbrengen;
2. Email uitwisselingen tussen de Nederlandse Ambassade in Pakistan en verzoekster of haar maatschappelijke werkster. De Ambassade bevestigt dat Mevrouw F. een geldig visum van 28.04.2017 tot 12.06.2017 van de Nederlandse Ambassade te Islamabad heeft bekommen;
3. Verslag van de NGO "Abdul Sattar Edhi" waaruit blijkt dat keizersneden voor ongehuwde vrouwen in Pakistan verboden zijn. Dit bewijst dat ze in Pakistan getrouwd was, aangezien ze daar een keizersnede onderging (zie bijlage 7 van het verzoek);
4. Attest van het Luikse platform over gedwongen huwelijken en eerroven met geweld dd. 12.04.2021, waarin staat dat verzoekster een afspraak had om ondersteuning te krijgen met betrekking tot haar situatie;
5. Identiteitskaart van de Heer I. F., broer van verzoekster, met vertaling naar het Frans;
6. Visitekaartje van de Heer I. F. op naam van de islamitische organisatie "Al Rahmat Trust" met vertaling naar het Frans (zie bijlagen 12 t/m 14 van het verzoek);
7. Verzamelbon ten gunste van de islamitische organisatie "Al Rahmat Trust" met vertaling naar het Frans;
8. Artikel dd. 23.04.2020 van The Express Tribune. Dit artikel vroeg mensen geen schenkingen te geven aan verboden organisaties, zoals Al-Rahmat Trust, omdat de organisatie, onder valse voorwendsel de armoedigen te helpen, terrorisme financiert (zie bijlagen 12 t/m 14 van het verzoek);
9. Artikel dd. 03.05.2017 van First Post. Dit artikel gaat over de link tussen Al- Rahmat- Trust en Jaish-e-Muhammed en de bewustmakings conferenties georganiseerd door Jaish-e-Muhammed. Het bevestigt de conferentie video gegeven door de Heer I. F. (ingediend door verzoekster bij het CGVS).
10. Jihadistische propaganda video die door de Heer I. F. naar een vriend van verzoekster, de Heer Imran BHAJ, gestuurd werd (met vertaling van de video). Het telefoonnummer dat werd gebruikt om deze video te verzenden, komt overeen met het nummer op het visitekaartje van de broer.
11. Attest dd. 09.04.2021 van de maatschappelijk werkster van verzoekster. Dit verklaart waarom sommige vertalingen in het Frans moesten worden geschreven.
12. Artikel van de Franse "Commission de recours des réfugiés" over gedwongen huwelijken, geweld tegen vrouwen en eerroven in Pakistan.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters vrees om door haar man en broer mishandeld te worden in geval van terugkeer naar Pakistan. Volgens haar verklaringen is verzoekster afkomstig uit Gujranwala in Punjab en verliet zij Pakistan op 29 april 2017.

Zij beweert in 2016 te zijn uitgehuwelijkt via haar halfbroer aan een reeds gehuwde man die lid is van de Islamistische Jaish-e-Mohammed-organisatie (hierna ‘JeM’). Zij werd meegenomen naar diens huis in Peshawar, waar zij zes maanden binnen bleef en niets anders moest doen dan koken en beschikbaar zijn voor haar man. Verzoekster werd zwanger en kreeg complicaties maar mocht van haar echtgenoot niet naar het ziekenhuis. Eind 2016 kon verzoekster evenwel ontsnappen uit het huis en kon via een vriendin naar het ziekenhuis gaan waar de dode foetus werd verwijderd. Zij verbleef daarna bij een vriendin van haar vriendin tot haar vertrek uit het land op 29 april 2017.

Haar vlucht was georganiseerd en betaald door haar vriendin en haar man. Zij werd op de luchthaven in Nederland opgewacht door een man genaamd K. Hoewel haar was verteld dat hij haar zou opvangen, vertelde hij haar bij aankomst dat zijn echtgenote niet akkoord ging dat zij bij hen zou verblijven en dat zij daarom bij zijn vriend S.K. in Brussel moest gaan. Daar verbleef zij gedurende twee jaar en bleef meestal binnen. Zij begon na verloop van tijd een relatie met S.K. die sinds 2008 zonder verblijfsvergunning in België verbleef maar eind 2018 werd gerepatriëerd naar Pakistan. Zij verbleef daarna nog enkele maanden alleen in het appartement van S.K. vooraleer internationale bescherming te vragen op 29 april 2019.

5.2. In de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters relaas en wordt vooreerst gesteld dat er redenen zijn om te vermoeden dat zij haar identiteitspapieren achterhoudt en dat zij niet de waarheid vertelt over de organisatie van haar komst naar België en haar verblijf in België voorafgaand aan haar verzoek om internationale bescherming. Dit wordt afgeleid uit het feit dat zij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen en hier ook geen bevredigende verklaring voor zou hebben; dat zij liever niet de waarheid zou willen zeggen over de omstandigheden van haar verblijf na haar voorgehouden komst naar België in 2017 en haar twijfelachtige verklaringen over de omstandigheden van haar komst naar België.

Verzoekster verklaart dat zij met een paspoort en door Nederland uitgereikt visum voor kort verblijf naar Amsterdam is gereisd in april 2017 en daar is opgepikt door een zekere K. die haar vervolgens naar Brussel heeft gebracht. Verzoekster brengt door middel van haar aanvullende nota uittreksels bij van uitvoerig email verkeer tussen initieel de maatschappelijk assistente van verzoekster in het opvangcentrum en de ambassade van Nederland in Pakistan en later tussen verzoekster zelf en de ambassade tussen 22 januari 2021 en 11 februari 2021. Deze bevestigen dat verzoekster een visum voor 30 dagen werd verstrekt door de Nederlandse ambassade geldig van 28 april 2017 tot 12 juni 2017 alsook het nummer van haar paspoort en de erin vermelde geboortedatum. Waar verwerende partij hierover ter terechtzitting opmerkt dat deze gegevens niet aantonen dat verzoekster daadwerkelijk gebruik maakte van dit visum, stelt de Raad evenwel vast dat hiermee in elk geval een begin van bewijs is geleverd dat haar verklaringen omtrent de manier waarop zij naar België is gekomen ondersteunt en ook een paspoortnummer vermeldt. Verder legt zij door middel van haar aanvullende nota ook een verklaring bij van een zekere A.K.K. die bevestigt dat hij verzoekster op de luchthaven in Schiphol heeft opgehaald en dat hij in contact stond met twee vrienden die haar vertrek uit Pakistan hebben georganiseerd, waaronder A.K. De Raad stelt vast dat hierin ook een telefoonnummer is vermeld, zodat diens beweringen verder geverifieerd kunnen worden.

In zoverre verzoekster een gebrek aan medewerking wordt verweten in de bestreden beslissing; blijkt uit het voorgaande dat verzoekster verdere inspanningen heeft geleverd om haar verklaringen met betrekking tot de organisatie van haar komst naar en verblijf in België te staven met documenten die verder kunnen geverifieerd worden door verwerende partij. In de huidige stand van de procedure, zijn de vaststellingen van verwerende partij met betrekking tot verzoeksters verklaringen inzake het achterhouden van haar paspoort en identiteitskaart door de man waarbij zij in Brussel verbleef en de omstandigheden waarin zij bij deze persoon verbleef, onvoldoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoekster verklaarde dat zij zich in een situatie van afhankelijkheid bevond ten aanzien van de man bij wie zij in Brussel verbleef en die later volgens haar verklaringen gerepatriëerd werd naar Pakistan. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat, zoals terecht opgeworpen door verzoekster, noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot de repatriëring van S.K. door de Belgische autoriteiten werden geverifieerd door verwerende partij en dat verwerende partij ter terechtzitting geen elementen bijbrengt die haar zouden verhinderd hebben deze verklaringen verder te verifiëren.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster een beëdigde vertaling van de identiteitskaart van haar broer, een naamkaartje van haar broer onder de hoofding van de Al Rahmat Trust en persartikels over deze organisatie en de banden tussen de Al Rahmat Trust en Jaish-e-Muhammad in Pakistan voorlegt. De Raad stelt verder vast dat, zoals terecht opgemerkt door verzoekster, in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar objectieve landeninformatie over de praktijk en modaliteiten van gedwongen huwelijken in Pakistan en dat deze ook niet werden toegevoegd aan het administratief dossier door verwerende partij. Waar verzoekster in het verzoekschrift wijst op het feit dat haar maatschappelijk assistente op 2 november 2020 een aantal artikelen met betrekking tot eerwraak heeft doorgestuurd, blijkt uit het administratief dossier dat daarin een email is opgenomen dd. 2 november 2020 verstuurd door haar maatschappelijk assistente met een aantal opmerkingen bij de notities van het persoonlijk

onderhoud waarbij onderaan wordt vermeld *“Je me permets également de vous transmettre quelques articles concernant les crimes d'honneurs au Pakistan:”* maar waarin de rest van de tekst niet is opgenomen en een deel van de afgedrukte email lijkt afgescheurd. Het is derhalve voor de Raad niet mogelijk na te gaan welke informatie door verzoekster werd overgemaakt. Verder maakt verzoekster bij aanvullende nota een document over van de organisatie Abdul Sattar Edhi van 17 februari 2021 waarin wordt verwezen naar studies waaruit zou blijken dat in de voorbije jaren het aantal keizersnedes in Pakistan gestegen is en dat niet-gehuwde vrouwen geen keizersnede kunnen krijgen omdat *“it is prohibited and against the norms of society of Pakistan”* (aanvullende nota verzoekster, stuk 3). De Raad stelt vast dat de studies waarnaar in het document verwezen wordt niet worden toegevoegd maar dat bij gebrek aan verdere objectieve informatie de stelling in het document dat keizersnedes ingaan tegen de normen van de Pakistaanse samenleving en dat niet-gehuwde vrouwen geen keizersnede kunnen krijgen in Pakistan niet door de Raad kan worden nagegaan. Verder stelt de Raad vast dat het EASO rapport waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing de veiligheidssituatie in de verschillende regio's van Pakistan analyseert, maar verder geen informatie bevat over de praktijk van gedwongen huwelijken of huiselijk geweld tegen vrouwen in Pakistan noch over eerwraak. Het door verzoekster bij aanvullende nota neergelegde rapport van de Franse Commission Des Recours Des Réfugiés, *“Mariage forcé, violences contres les femmes et crimes d'honneur au Pakistan”* bevat weliswaar informatie met betrekking tot de (juridische) positie van vrouwen in het algemeen in Pakistan en gedwongen huwelijken, maar dateert van 9 september 2004 en is dus niet langer actueel. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat heden geen actuele objectieve informatie met betrekking tot de positie van vrouwen en gedwongen huwelijken in Pakistan voorligt waaraan het relaas en individuele omstandigheden verzoekster kan getoetst worden, noch kan uit de bestreden beslissing blijken dat dergelijke toetsing is gebeurd door verwerende partij.

Verder stelt de Raad, na lezing van het persoonlijk onderhoud vast dat hieruit geen duidelijk beeld naar voren komt met betrekking tot de familiale context waarin verzoekster opgroeide en meer specifiek met betrekking tot de rol die haar vader al dan niet speelde bij het uithuwelijken van verzoekster en de specifieke activiteiten van haar broer bij de Al Rahman trust en dat verzoekster hierover ook slechts zeer summier bevraagd werd.

De Raad stelt vast dat de nieuwe elementen aangebracht door verzoekster verder onderzocht moeten worden en dat in de bestreden beslissing verzoeksters verklaringen onvoldoende zijn onderzocht in het licht van objectieve landeninformatie met betrekking tot gedwongen huwelijken en eerwraak in Pakistan.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van de voorgelegde elementen, kan de Raad in deze stand van zaken deze nieuwe gegevens niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 december 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET